

[Kaj Andresen.]

er blevet præsenteret for, som bl. a. kom til udtryk i åbningstalen, i åbningsdebatten og senere i statsministerens fjernsynsinterview. Det var jo her, statsministeren erklærede, at han ikke ville give tilsagn om en forbedring af boligsikringen, men at der måske ville komme en forringelse, og det fremgik klart af debatten — boligministeren protesterede ikke — at boligsikringen i hvert fald var noget, som nu måtte ses i en større sammenhæng. Hvad er det for en sammenhæng, boligsikringen skal ses i?

Boligsikringen er en social ydelse, den er først og fremmest et tilskud til folke- og invalidepensionister, og det fremgår tydeligt af den redegørelse, vi har fået, hvor stor en rolle det spiller. Den er en hjælp til de familier med mange børn og små indtægter, der ikke af egen indkomst kan sikre familien en passende bolig. Vi har længe før boligsikringen haft tilskudsordninger med socialt sigte, men vi var enige om, at de ikke var gode nok. Alligevel lå statens samlede udgifter hertil for 4-5 år siden jo ikke meget under den udgift på 150 mill. kr., som efter ministerens egen oplysning var statens udgift i 1968-69, og nu oplyser ministeren, at udgiften i år bliver ca. 50 mill. kr. større. Og så spørger jeg: er det disse 50 mill. krs stigning fra i fjor til i år, der skal ses i en større sammenhæng, altså i sammenhæng med hele den økonomiske politik, med handels- og valutaunderskud, høj rente og kapitalmangel osv.? Skal en så helt udpræget social ydelse, som boligsikringen er, og som det betydelige led, den er i en familievenlig boligpolitik, lidt efter lidt reduceres for derved at bidrage til at rette landets økonomi op? Hvorfor ikke vælge nogle flere sociale områder, når det er nødvendigt?

Det er jo en kendsgerning, som også fremgår af boligministerens notat, at der er sket en reduktion. Antallet af lejligheder med boligsikring faldt fra 105.000 i april i år til 89.000 i juli i år, et fald på 16.000 lejligheder. Der er ikke flere familier, der får boligsikring i oktober 1969 end i oktober 1968 trods færdiggørelse af 15.000-18.000 nye og dyre lejligheder, som måtte forudsætte en meget stærk stigning i antallet.

Tendensen i den redegørelse, vi har fået,

er ganske klar. I modsætning til regeringen synes vi i socialdemokratiet, at de ca. 200 mill. kr., boligsikringen i år vil koste staten, er en overordentlig beskedent udgift, når man tager i betragtning, hvad den betyder for de grupper, den kommer til gode. I stedet for at lade virkningen aftage i takt med indtægtsstigningerne, der ofte kun er nominelle og ikke reelle, finder vi tiden inde til efter 2 års erfaring om lovens virkninger at indbygge en regulator i ordningen, så vi opretholder netop den virkning, man tilstiftede i 1967. Vi har derfor i boligudvalget stillet forslag om, at de indkomster, der skal danne grundlag for boligsikringsberegningen, skal fremkomme ved at reducere den aktuelle indkomst af i dag med en procent, der svarer til forbrugerpristallets stigning siden 1967. Det er en enkel og let anvendelig metode, som vil løse det problem, vi står over for. Vi håber da også, at den vil få partiernes og ministerens tilslutning, for fra ministeren foreligger der altså ikke noget forslag. Der er et og andet, der efter læsning af redegørelsen får mig til at tro, at der heller ikke kommer noget. Vi ønsker i socialdemokratiet boligsikringens virkninger genoprettet med en regulering, og det gør vi af flere grunde. Det sociale hensyn til dem, der virkelig har støtten behov, er vel egentlig i sig selv tilstrækkelig begrundelse. Filosofien i redegørelsen om restindtægternes stigning forekommer mig noget svævende.

Hvis nybyggeriet i fremtiden skal lejes ud til almindelige beboere med almindelig indkomst og ikke være forbeholdt velhavere alene, er det ganske simpelt nødvendigt med en effektiv og konjunktursikret boligsikring. Og jeg vil da gerne meget understrege over for den nuværende boligminister, at uden en boligsikring, der stadig føres à jour, vil det saneringsarbejde, som skulle påbegyndes på grundlag af ministerens lov, ikke kunne gennemføres, sådan som det er ønskeligt. Der er mange udsanerede, der efter lovens bestemmelser må flytte ud i det dyre byggeri, hvor kun boligsikringen kan klare problemerne for dem.

Vi opfordrer altså partierne til at tilslutte sig vort forslag om en regulering af boligsikringen. Jeg håber, ministeren vil være med. Ministeren ved jo godt, at et uændret